

indenfor den Branche, som har deres Levebrød ved Handel med de Varer, som Lovforslaget omhandler. De har efter Lovforslaget en Fortjeneste af 7 pCt. Med de betydelige Udgifter, disse Folk har dels til Husleje, dels til Folkehold — hvor det er nødvendigt at have en eller to Damer til at assistere dem —, dels til Driftsomkostninger, kan den Avance umulig slaa til. Men jeg vil ogsaa have Lov at henvise til, at en stor Del af disse Brød- og Mælkeudsalg i Hovedstaden indehaves af enligstillede Kvinder, som sidder og ernærer sig ved deres lille Forretning; de kan umulig opretholde Livet med den Avance, som levnes dem, og som jeg før har henvist til, har det ogsaa vist sig, at Standen i høj Grad er skrumpet ind under Krigssituationen, idet der er 400 Personer, der ganske har maattet gaa bort fra Erhvervet.

Naar jeg nævned, at vi i Hovedstaden havde 2000 erhvervende indenfor denne Branche, saa vil jeg ogsaa gøre opmærksom paa, at det jo ikke er Hovedpersonerne alene, der rammes af den ringe Avance, som er levnet dem ved dette Lovforslag, men ogsaa deres Medhjælpere vil i høj Grad komme til at lide derunder, Damer, Bude o. s. v. Alt i alt beskæftiger Branchen i Hovedstaden ca. 7000 Personer, og ogsaa disse vil Loven, hvis den vedtages uforandret, berøve deres Udkomme. Dette er ikke nogen Bebrejdelse mod den højtærede Indenrigsminister og heller ikke mod Lovforslaget som Helhed, men jeg tror ikke, Lovforslaget er formet med den Sagkundskab, som det vilde være blevet, hvis Detaillisterne havde haft Lejlighed til at øve Indflydelse paa dets Affattelse.

I Bemærkningerne til Lovforslaget staar der: „Det er endvidere gjort gældende, at Forhandleravancen paa skummet Mælk har været for lavt ansat, hvorfor man mener at maatte regne med, at denne forhøjes med 2 Øre pr. kg.“ Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om disse 2 Øre pr. kg for skummet Mælk er tænkt at skulle tilfalde Detailhandlerstanden eller Grossisterne. For skummet Mælk har Forhandlerrabatten været 3 Øre, men efter Maksimalprisen er den nedsat til 2 Øre. Naar man ser hen til denne ringe Avance og disse Varers let fordærvelige Karakter, vil man faa Øjet op for, at medens man søger at forbedre andre Samfundsklassers Kaar, gør man det modsatte her. Jeg haaber paa, at den højtærede Indenrigsminister og det høje Ting, det Udvalg, som faar med denne Sag at gøre, vil nøje undersøge Forholdet

og vide at vise den Retfærdighed, som ogsaa den Samfundsklasse mener at have Krav paa. Som Forholdene ligger nu, gaar det mere og mere tilbage for Detaillisterne. De ophører med deres Forretning og kan ikke eksistere af det, der bydes dem, hvormod den Avance, som bydes Grossisterne, er langt udoover, hvad man forholdsvis fra Detaillisternes Side har tænkt at stille Krav om.

Johannes Lou: I dette for vor Ernæring saa vigtige Lovforslag er vi Konsumenter lige saa stærkt interesserede som Producenterne, idet det for Konsumenterne gælder om, at den Ordning, som her vedtages, bliver en saadan, at Produktionen opretholdes. De Herrer, som har taget Ordet under denne Forhandling, har i Almindelighed beskæftiget sig med de økonomiske Problemer — den sidste ærede Taler, det ærede 15de Medlem for København (Laurits Jensen), har jo omtalt et specielt Emne. Disse Emner vil jo alle blive behandlet i det Udvalg, som de forskellige Talere har ønsket nedsat. Naar jeg har bedt om Ordet, er det, fordi dette Lovforslag foruden en økonomisk har en ernæringsfysiologisk Side, idet det omhandler Befolkningens Forsyning med Smør og Mælk. Det er jo saaledes, at vor Ernæring med Fedtstoffer er begyndt at svigte. Vi ved, at den Lov, under hvilken vi nu lever, indledes med: Naar en Rationering af Fedtstoffer finder Sted — og Rationeringen har jo fundet Sted, Kortene er uddelte, men Varerne er udeblevet, og efter hvad jeg har hørt, er en Mængde af disse Kort returnerede til det høje Indenrigsministerium med et: Tak for Laan. Nød bryder jo alle Love.

Værre er det, at der hos Regeringens Raadgivere paa dette Felt findes en Tilbøjelighed til at give Brødrationen en relativt større Plads, end en Del af os finder Rimelighed i. Den rationelle Anvendelse af Brødkorn under Krigsforhold er at anvende alle Kornets Bestanddele til Brød; da Mennesker fordøjer Klid lige saa godt som Svin og Drøvtyggere, betyder Opfodring af Kliddene et stort Tab af Menneskefødeenheder — ja det er det Standpunkt, som Udvalget af 4. April 1917 stillede sig paa, da det skulde løse Opgaven: den mest hensigtsmæssige Udnyttelse af Høsten af 1917. Ihvorvel den omtalte Anskuelse er af meget ny Dato, har den fundet Støtte hos en af vore betydeligste Ernæringsfysiologer, Professor Holger Møllgaard, og over for hans Udtalelse maa man sikkert bøje sig. Men naar man saa ud fra denne Antagelse